

[Strona Główna](#) > ... > [Twoje Prawa](#) > [Ofiary Przepęstw](#) > Wzajemne uznawanie środków ochrony

Wzajemne uznawanie środków ochrony

Środki mające na celu ochronę praw w jednym państwie członkowskim UE mogą nadal być wykonywane w innym państwie.

Prawo do dalszego korzystania ze środków ochrony po przeprowadzeniu się do innego państwa członkowskiego

Aby skutecznie chronić ofiary (w szczególności różnych form przemocy domowej i uporczywego nękania) przed przemocą i napastowaniem, organy krajowe mogą często wydawać szczególne środki (zakaz zbliżania się lub inne tego typu środki), które pomagają zapobiegać dalszej agresji i dalszym atakom ze strony sprawcy. W przypadku wydania środka ochrony w danym państwie członkowskim osoba podlegająca ochronie może zechcieć w dalszym ciągu korzystać z tej ochrony po przeprowadzeniu się do innego państwa członkowskiego lub w czasie podróży do tego państwa. W tym celu Unia Europejska wdrożyła mechanizm wzajemnego uznawania środków ochrony.

Krajowe środki ochrony mogą mieć charakter cywilnoprawny, karnoprawny lub administracyjnoprawny, przy czym ich czas trwania, zakres i postępowanie, w toku którego są wydawane, różnią się w zależności od państwa członkowskiego. Ze względu na odrębne podstawy prawne regulujące w prawie Unii Europejskiej kwestie wzajemnego uznawania środków cywilnoprawnych i karnoprawnych zaistniała konieczność przyjęcia dwóch odrębnych instrumentów zapewniających obieg trzech najpowszechniejszych środków ochrony w Unii Europejskiej. Nakazy ochrony objęte dyrektywą i rozporządzeniem dotyczą sytuacji, w których dana osoba będąca ofiarą lub potencjalną ofiarą przestępstwa, może powołać się na zakaz – wobec osoby stanowiącej zagrożenie – wstępu do pewnych pomieszczeń, nawiązywania kontaktu przez tę osobę lub zbliżania się tej osoby lub inne takie uregulowania.

- [Dyrektywa 2011/99/UE](#) w sprawie europejskiego nakazu ochrony wprowadza mechanizm pozwalający na uznawanie nakazów ochrony wydanych jako środki karnoprawne w stosunkach między państwami członkowskimi.
Jeżeli dana osoba korzysta z nakazu ochrony w sprawach karnych wydanego przez jedno z państw członkowskich, może wystąpić o wydanie europejskiego nakazu ochrony.
Ochronę powinno się zarządzić – w toku uproszczonego i przyspieszonego postępowania – poprzez wydanie nowego środka ochrony przez państwo członkowskie, do którego dana osoba się udaje lub się przeprowadza.
Państwa członkowskie powinny dokonać transpozycji przepisów dyrektywy do krajowych porządków prawnych do 11 stycznia 2015.
- [Rozporządzenie \(UE\) nr 606/2013](#) w sprawie wzajemnego uznawania środków ochrony w sprawach cywilnych ustanawia mechanizm umożliwiający bezpośrednie uznawanie nakazów ochrony wydanych jako środki cywilnoprawne w stosunkach między państwami członkowskimi.
W związku z tym osoba objęta cywilnoprawnym nakazem ochrony wydanym w państwie członkowskim miejsca zamieszkania może się na niego powołać w innym państwie członkowskim, przedstawiając właściwym organom [zaświadczenie](#) potwierdzające przysługujące jej prawa.
Rozporządzenie stosuje się od dnia 11 stycznia 2015 r.

Ostatnio opublikowano wyniki dwóch projektów –współfinansowanych z unijnego programu Dafne – powiązanych z europejskim nakazem ochrony.

1. Informacje dotyczące projektu „[POEMS](#)” oraz *sprawozdanie końcowe* z jego realizacji i *zalecenia* zostały udostępnione wraz z *opracowaniami dotyczącymi poszczególnych krajów* . Projekt koncentrował się na zebraniu przepisów prawnych dotyczących nakazów ochrony w 27 państwach członkowskich UE, ocenie poziomu i rzeczywistego wpływu ustawodawstwa w tym obszarze oraz na funkcjonowaniu dyrektywy nr 2011/99/UE w sprawie europejskiego nakazu ochrony i rozporządzenia nr 606/2013 w sprawie wzajemnego uznawania środków ochrony w sprawach cywilnych.
2. Udostępniono informacje dotyczące projektu „[Epogender](#)” i *podręczniki* publikowane w ramach tego projektu, w tym analizę porównawczą ustawodawstwa w zakresie środków ochrony na rzecz ofiar przemocy ze względu na płeć i praktyki państw członkowskich w tym obszarze, na które wpłynęła dyrektywa 2011/99/UE w sprawie europejskiego nakazu ochrony.

Publikacje te zostały opracowane dzięki wsparciu finansowemu unijnego programu Dafne. Tekst odzwierciedla wyłącznie poglądy jego autorów i w żaden sposób nie może zostać uznany za wyraz poglądów Komisji Europejskiej.

W publikacjach zawarto przydatne wskaźniki, aby wspomóc skuteczną transpozycję dyrektywy, przy czym publikacje te zawierają informacje dotyczące krajowych przepisów prawnych, które mogą się przydać osobom specjalizującym się w tej tematyce.

■ Ostatnia aktualizacja: 08/10/2020

Stroną zarządza Komisja Europejska. Informacje na tej stronie nie muszą odzwierciedlać oficjalnego stanowiska Komisji Europejskiej, nie ponosi ona również odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane czy odniesienia na niej zawarte. Więcej informacji na temat praw autorskich odnoszących się do stron UE znajduje się na stronie „Informacje prawne”.